

være med til at gennemføre de to direkte Skattelove, og at man mente, at hvormegen Uenighed der end var om Toldloven, og hvor megen Uenighed og Modstand der end var mod Brændevinsskatten, saa var der dog en rimelig Mulighed for at blive enige om disse to Love. Men disse Andtydninger har Regeringen ikke villet tage noget som helst Hensyn til. Regeringen har gjort lige det modsatte, den har gjort, hvad den kunde, for at faa det andet Ting til i saa Henseende at indtage en bestemt afvisende Holdning og erklære: Vi ville have alle fire Skattelove gennemførte. Jeg tror indtil videre, at Resultatet snart vil vise, at dette ikke har været den allerheldigste Maade at faa disse Reforme gennemførte paa.

Men dernæst har Regeringen, hvad selve den Sag angaar, der i Øjeblikket ligger for, forandret sin Stilling fra i Fjor til i Aar paa en efter min Mening højst uheldig Maade. Den tidligere Stilling var den, at man foreslog en høj Brændevinsskat, som ikke alene skulde og kunde bruges til nogen Kompensation for Nedsættelser paa Tolden, men som tillige og først og fremmest kunde bruges til gennemgribende Reforme paa forskellige Omraader, som man kunde trænge til her i Landet, det være sig sociale Reforme, Retsreformer, eller hvad man nu kunde tænke sig. En saadan Brændevinsskat har jeg altid været en Tilhænger af, thi den kan jeg forstaa. Jeg kan forstaa, at man, naar man vil gennemføre vigtige Reforme, der have stor Betydning for hele Befolkningen, ogsaa den store almindelige Befolkning, der særlig kommer til, om man saa vil, at lide under Brændevinsskatten, for at opnaa saadanne Reforme, paalægger en betydelig, en høj Brændevinsskat. Fejlen de foregaaende Aar har været den, at man ikke bestemt udtalte, hvad man vilde bruge de forøgede Pengemidler til, som ganske sikkert gennem en Skat af 1 Kr. pr. Pot ren Alkohol vilde komme ind i Statskassen. Det var Fejlen, ikke, at Skatten i og for sig var for høj. Nu er man derimod kommen til, at man har ment: Den Klage, der har lydt over, at der kommer saa mange Penge ind i Statskassen, uden bestemt Paavisning af, hvad de skulde bruges til, den bør vi tage Hensyn til, og derfor halvere vi Brændevinsskatten og bruge den alene til Kompensation paa Toldloven. Se, en saadan Brændevinsskat skal jeg ærlig tilstaa, jeg er ingen Ven af. Jeg har ingen Tro paa, at der opnaas store Sager

ved den. Gudbevares, jeg anerkender naturligtvis, at det altid er bedre, at Befolkningen faar billig Kaffe, Petroleum og Salt, end at de faa billig Brændevin. Hvis Forholdet var saa, som det har været og er i mange Lande, men som det desværre, saaledes som det har udviklet sig her i Landet, ikke er her, at der ikke var nogen principiel Modstand mod Brændevinsskatten, saa var det naturligt at anvende Skatten paa den Maade, som her foreslaas. Men som Forholdene ere, er det min Overbevisning, at den ærede Regering ikke har vundet en eneste Stemme, men snarere tabt ved det Brændevinsskatteforslag, som i Aar er fremkommet, fremfor det, som fremkom i Fjor.

Endelig vil jeg ikke nægte, at ogsaa den Toldpolitik, som den høje Regering har fulgt i Aar, i høj Grad har undret mig. Den høje Regering har udtalt oppe i Landstinget, at den meget beklagede, at Landstinget ikke var gaaet Folketinget langt videre i Møde, end det var, og det er en offentlig Hemmelighed, at ved den Stilling, Regeringen har indtaget i denne Sag, har den opnaaet at slaa en Revne, for ikke at sige mere, i Landstingets Højre. Det vil jeg nu ikke sige det allermindste til, og der kunde heller ikke siges noget dertil, hvis Forholdet og Omstændighederne vare saadanne, at Regeringen, idet den gjorde det, som dog altid er et farligt Eksperiment, da det var den Del af Repræsentationen, til hvilken Regeringen støttede sig, som den paa den Maade slog en Revne i, havde haft den fjerneste Grad af rimelig Udsigt til at kunne faa dette Ting til at vedtage Brændevinsskatten. Men det tillader jeg mig at mene, at det havde Regeringen ikke. Jeg tillader mig at mene, at det kunde Regeringen, just henset til den Krigserklæring, som mere end een Gang er bleven den overleveret, heller ikke vente.

Naar jeg saa gaar over til den Dagsorden, som er os forelagt, saa er den mig i mange Henseender meget ubegribelig. Kan virkelig det ærede Flertal i dette Ting tro, at det er en Politik, som i Længden vil føre til et Resultat, at man afskærer sig selv, i alt Fald for i Aar og ikke usandsynligt for flere Aar, Muligheden af at komme til en Overenskomst med det andet Ting om Skattereformer? Ogsaa det meget ærede Flertal maa jo tage Hensyn til den Udvikling, som, om end man kan beklage den, er foregaaet i de sidste to Aar, ogsaa de maa tage Hensyn til den Stilling, som Landstinget bestemt har indtaget, og som Regeringen har støttet Lands-